

MEZI
nebem,
A
ZEMÍ

Setkání s duchem

S T A C E Y K A D E

Mezi nebem a zemí

Setkání s duchem

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Stacey Kade
Mezi nebem a zemí – Setkání s duchem – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MEZI
nebem,
A
ZEMÍ

Setkání s duchem
S T A C E Y K A D E

Linnee Sinclairové,
mé rádkyni a přítelkyni.
Bez tebe bych tuhle knihu napsat
nedokázala.
Díky, žes mi věřila.

⌘ PROLOG ⌘

Alona Dareová

Dostat se nenápadně ze školy bylo snadné. Už jsem to několikrát zkusila. Tentokrát stačilo počkat, než paní Higginsová všechny odvede na běžeckou dráhu, pak vklouznout za ochozy a dojít k druhé díře v drátěném plotu.

Tajně se vplížit zpátky... to bude problém. Ale s tím si budu muset poradit, až se vrátím. Jako vždycky.

V chladném ranním větru jsem se roztřásla. Byl první květnový den, sedm hodin nebo pár minut po sedmé, a ani zdaleka nebylo takové teplo, aby se člověk potloukal venku ve příšerném tenkém tričku a trenkách, které jsme my holky musely nosit na tělocvik. Na dráze aspoň blokovaly vítr ochozy a škvára si udržela trochu tepla z předchozího dne. Tady mě zahříval jen můj vztek.

Jak mi to může zase udělat? Copak to nechápe? Už se to nikdy nestane. Tohle pro ni neskončí jako v pohádce, tentokrát ne. Mám

plné zuby těch jeho idiotských telefonátů, kdy se na ní vyptává, a taky jejich průhledných otázek na něj.

Zrychlila jsem a zamířila k tenisovým kurtům. Potom, co jsem se ohlédla a ujistila se, že jsem od běžecké dráhy dost daleko, jsem zapnula mobilní telefon, který jsem schovávala v ruce, aby mě paní Higginsová nesjela, a stiskla jsem tlačítko rychlé volby. Samozřejmě číslo jedna.

Telefon na druhé straně vyzváněl a já si představila, jak optimisticky bliká v potemnělé kuchyni na ulepené žulové pracovní desce. Nezvedne ho. To by ztratilo smysl. Ale dozví se, že volám já. Bude si tisknout telefon na prsa, kontrolovat číslo volajícího a doufat, že je to *on*, a ne *já*.

Doufám, že mě někdo zabije dřív, než budu takhle zoufale toužit po něčí pozornosti. Fakt je to trapné. A ničí se tím životy. Konkrétně MŮJ život. Nejenže teď budu muset paní Higginsově zase lhát, proč jsem bez dovolení odešla z vyučování – proti čemuž za správných okolností a důvodů nic nemám, ale tohle není ten případ –, navíc nestihnou před oficiálním začátkem vyučování schůzku s Chrisem a Misty, svým klukem a nejlepší kamarádkou, což bude vyžadovat další lež. Snášejí se jen kvůli mně a naštvou se, když tam nebudu, abych jim dělala smířčího soudce. Ještě hůř, je Den maturantů a Chrisova šatní skříňka bude muset zůstat na rozdíl od skříněk ostatních maturujících sportovců bez výzdoby až do oběda, kdy budu mít zase čas ji ozdobit.

Ne že by ji něco z toho zajímalo. Vždycky se starala jen o sebe.

Než záznamník sepnul, byla jsem totálně vytočená. Maširovala jsem kolem tenisových kurtů k Hendersonově ulici a čekala na pronikavé pípnutí. Když zaznělo, zahulákala jsem do telefonu, aby mě slyšela až nahoře ve své hromádce zmuchlaných peřin a zmačkaných papírových kapesníků. „Vím, že mě slyšíš, a nedokážu uvěřit, že mě nutíš, abych to udělala znovu. Copak nemáš aspoň trochu hrdosti? Zavolal mně, *mně*, ne tobě. Copak ti to pořád ještě nedochází? Panebože, tak už se s tím smiř a –“

Kůži mi ožehl poryv horkého vzduchu. Překvapilo mě to, takže

jsem se na tisícinu sekundy odmlčela a došlo mi, že jsem bez rozhlédnutí vstoupila z chodníku na silnici. V tu chvíli jsem uslyšela troubení, ucítila zápach výfukových plynů a spálených pneumatik a spatřila, jak se ke mně obrovskou rychlostí blíží zářivě oranžový předek školního autobusu.

Bože, autobusy jsou tak děsivé, když je člověk vidí z takové blízkosti.

Alona

*U*mírání měl být nejhorší okamžik v životě. Pochopte, nechat se přejet školním autobusem plným šprtů, zatímco máte na sobě předeepsané oblečení na tělocvik, což jsou červené silonové trenky a prakticky průhledné bílé tričko? Horší už to být nemůže. Nebo jsem si to aspoň myslela.

Ve čtvrtek, tři dny P. S. (po smrti... přece), jsem se probrala obvyklým způsobem – na břiše, hned nalevo od žluté čáry na Hendersonově ulici, a na obličejích jsem ucítila žár autobusového motoru.

Nešlo samozřejmě o „ten“ autobus. Ten, který mě přejel, byl pravděpodobně pořád ještě v opravě nebo ho možná vyřadili z provozu, nebo co se to vlastně dělá s vozidly, která mají špatné vibrace.

Rozkašlala jsem se, posadila se a rukama rozehnala výfukové plyny. Já vím, zvláštní, co? Žádné plíce, žádné tělo, žádné dýchání, ale to je fuk. Já tahle pravidla nevytvářím, prostě tady žiju... Tak trochu.

Vstala jsem právě včas, aby přímo skrze mě projel Land Rover Bena Rogerse (jeho táta má obchodní zastoupení... prostě klika). Trhla jsem sebou, ale nebolelo to. V současnosti mě nebolelo nic, ale chvíli trvalo, než jsem si na to zvykla. Ben si samozřejmě ničeho nevšiml a dál tlachal do mobilu, který si tiskl k uchu. Nemohl mě vidět. Nikdo mě nemohl vidět.

Jestli vám připadá, že беру celou tu záležitost se svou smrtí s nadhledem, pak jen proto, že jsem měla pár dní, abych si na ni zvykla. Prvních čtyřia dvacet hodin? Rozhodně nepatřily k mým nejlepším. Hele, jestli na vás někdy někdo zkusí takové ty řeči „neměl jsem tušení, že jsem mrtvej, dokud jsem se neotočil a neviděl svůj náhrobní kámen“, lže.

Zaprvé, výroba pomníku, jak se tomu správně říká, trvá měsíce. Zejména speciální objednávka z italské růžové žuly s plačícími anděly. Zadruhé, jestli není dostatečným důkazem to, že stojíte na ulici vedle vlastního zkrouceného, ochablého těla, doprovodíte ho do nemocnice a sledujte, jak „vás“ rozmrzelý, unavený doktor na pohotovosti prohlašuje za mrtvého, i když na něj křičíte, aby vás poslouchal, aby se na vás proboha podíval. A co potom, když do toho studeného kumbálu v nemocničním suterénu nakonec dorazí váš táta a zřízcenci mu „vás“ ukážou na zrnité, příšerně nelichotivé obrazovce bezpečnostního kamerového systému?

Snažila jsem se s ním mluvit. Teda s tátou. Neslyšel mě. Nic nového pod sluncem. Russ Dare slyší jen to, co slyšet chce – nebo to aspoň vždycky tvrdí. Proto je tak dobrý korporátní vyjednaváč... nebo totální hajzl, když posloucháte *některé* lidi. Ale tentokrát mě neignoroval. Teda aspoň myslím – necukalo mu totiž po drážděné v koutcích očí. A pak se rozbrečel.

Můj táta – ten, který mě učil, že „neprojevat emoce“ je první pravidlo, aby člověk získal to, co chce – stál sám v té maličké místnosti páchnoucí dezinfekcí, tvář měl pod opálením z golfu úplně šedivou a v blikajících zářivkách se mu na tvářích leskly slzy jako stříbrné stružky.

V tu chvíli mi to došlo. Ještě předtím, než řekl: „To je ona,“ tím

stísňeným hlasem, který se ani trochu nepodobal jeho normálnímu dunivému hlasu. Jsem mrtvá. Možná ne celá – koneckonců, nějaká moje část tady pořád ještě je a sleduje, co se děje. Ale na té televizní obrazovce bylo rozhodně moje tělo přikryté naškrobeným bílým prostěradlem. Tělo vypadalo menší a křehčí, než jsem se kdy viděla já, a kolem naprosto nehybného obličej se mi plazily rozcuchané vlasy.

Tenhle pohled dostal tátu na kolena. I když mu nemocniční personál předložil lejstra k podpisu, pořád dokola se ptal: „Upraví jí někdo vlasy? Ona... takhle nevypadala. Vadilo by jí to.“

Zhluboka jsem se nadechla (směšné, já vím) a potřásla hlavou. Teď už je to stejně fuk. Zanedlouho se v dálce rozzáří jasné světlo a vtáhne mě do sebe. Potom budu žít život – nebo nějakou jeho napodobeninu –, v němž se budu slunit na pláži s bílým pískem BEZ opalovacího krému, s alkoholickými mojitos a s nekonečnou řadou obchodů s obuví, kde je všechno zadarmo. To je nebe, ne? Ale než k tomu dojde, chtěla jsem toho vidět co nejvíc. Člověk totiž umře jen jednou, víte?

Energicky, neslyšným krokem, jsem došla k parkovišti a uvědomila si, že se poprvé v... no, že se poprvé nemůžu dočkat, až dorazím do školy.

Lidi si vždycky myslí, že když jste oblíbení a hezcí, střední škola je pro vás něco jako procházka růžovým sadem. To jen dokazuje, jak jsou naivní. Když jste tři roky za sebou královnou školního plesu, spolukapitánkou roztleskávaček a jako první studentka ze třetíáku se stanete členkou organizačního plesového výboru, máte jisté povinnosti a očekávání, které musíte splnit. Nejbanálnější zakolísání – prohodit pár slov s nevhodným člověkem; vzít si stejný svetr, který si ve vzácném záchvěvu módní inspirace obleče nějaká nána; koupit si hamburger místo salátu – vás můžou poslat ke dnu nebo způsobit ještě něco horšího.

Uvedu příklad: Kimberly Shaeová. Kim měla všechno – bohatou rodinu, dokonalé asijské rysy a metabolismus, díky kterému mohla sníst cokoli, a přesto zůstat natolik štíhlá, aby se udržela na vrcholku pyramidy roztleskávaček.

Kim se na všech víkendových večírcích u Bena Rogerse jako většina mých kámošek opila nebo to předstírala. Jenže jednou toho vypila moc, nebo aspoň dost na to, aby zapomněla na jednu z hlavních zásad oblíbených holek: pij tak, abys působila roztomile a koкетně, ale ne hloupě a nadřazeně. Někdo s mobilem ji vyfotil in flagranti za stromem s její dlouholetou nešťastnou láskou a naším hostitelem Benem Rogersem.

Jo. Všichni kluci by udělali cokoli, jen aby mohli být na Benově místě, a ani jediná holka na večírku nemohla říct, že by o něčem takovém nefantazírovala. (Ben byl od třetího ročníku třídy považován za nepřítazlivějšího kluka v naší třídě, a proto každá holka snila o tom, že právě ona ho dostane.) Ale nechat se u toho načapat? To je něco úplně jiného.

Během několika hodin se fotky dostaly do oběhu a v pondělí ráno měla Kim tolik rozumu, že se k nám v jídelně nehlásila. Sedla si k jednomu ze stolů na druhé podestě. Naše jídelna, s velkým pódiem v čele místnosti, funguje současně jako posluchárna, takže jsou v ní schody a svažující se podlaha. Čím sedíte blíž k pódiu, tím jste oblíbenější.

Celý život jsem tvrdě pracovala na tom, abych si udržela své místo u stolu v „dře“ (nechutný název, ale já ho nevymyslela, tak co). Člověk prostě nemůže spoléhat jen na svůj vzhled. To mě naučila, svým zpackaným způsobem, moje máma. Udržovat zdání dokonalosti a být objektem závidy všech holek ve škole mě stálo spoustu času a námahy, ale já tomu obětovala všechno a stálo to za to.

Například můj včerejší pohřeb. Ještě nikdy jsem neviděla tolik lidí ze školy na jednom místě. Mimo školu, samozřejmě. (Díkybohu, že máma byla příliš „rozrušená“, než aby navštívila pohřební službu. Citové výlevy by byly v pohodě. Zvracení do květinové výzdoby... už tolik ne.) Pohřeb v každém případě někdo zorganizoval a rozdál černé pásky, na kterých bylo ozdobným růžovým písmem napsáno moje jméno. Přinesli květiny, svíčky a krabice papírových kapesníků. Přišli na něj lidi, které jsem skoro neznala – jako ta zavalitá holka, s níž jsem chodila na algebru a která pořád nosila

ty ohavné vytahané svetry, jako by v nich vypadala hubenější... jo, opravdu –, a brečeli nad mojí rakví. No, v každém případě blízko ní.

Dokonce jsem je slyšela mluvit o stálém pomníčku s mojí fotkou v hlavní chodbě, hned vedle skleněné vitríny s poháry za vítězství v baseballu a fotbalu. (Jako školní roztleskávačka vás můžu ujistit, že fotbal nám nejde, a při pohledu do vitrín s poháry byste okamžitě pochopili, že nám nejde asi od roku 1933.)

Zní to strašně, ale abych byla naprosto upřímná, jako mrtvé se mi trochu ulevilo. Samozřejmě ne hned. Když jsem se z toho šoku vzpamatovala, nějakou dobu jsem byla příšerně naštvaná. Na druhou stranu, připadá mi normální, že člověk je trochu rozladěný, když stráví se svým tělem noc v márnici. Dokázala jsem jen myslet na všechny ty věci, které mi budou chybět. Už žádné zmrzlinové poháry? Žádná *líbačka*? Ani nic dalšího? Sakra, umřela jsem jako panna – to jsem v plánu neměla.

Ale další den ráno, když jsem se zase probírala na dělicí čáře na Hendersonově ulici, na tváři mě hřálo slunce a nad sebou jsem slyšela řev autobusů, jsem si uvědomila ještě něco. Všechny ty věci, které mi chybět *nebudou*. Děsila jsem se třeba pomýšlení, že půjdu příští rok na vysokou. Začít znovu, získat si obdivovatele a soupeřit s ostatními holkami z okolních škol, které jsou jako já... Šílená představa. Teď se toho bát nemusím. Moje oblíbenost navždy zamrzla na svém vrcholu. Měla jsem pocit, jako bych překročila cílovou pásku v závodu, o kterém jsem ani netušila, že ho vůbec běžím. Umřela jsem dřív, než jsem si mohla zpackat život, a i když byl trochu krátký, svým způsobem byl skvělý.

V každém případě po včerejší působivé demonstraci zármutku jsem se nemohla dočkat, co moje kamarádky vymyslí. Stihly Ashleigh Hicksová a Jennifer Meyerová z našeho týmu roztleskávaček vyrobit můj portrét z vosku, o kterém se včera mezi posmrkáváním a vzlykáním bavily?

Přidala jsem do kroku, protože jsem už chtěla být ve škole, a než zazvoní a všichni se nahnou dovnitř, porozhlédnout se v hlavní

chodbě. Ze všech těch lidí, kteří procházeli skrz mě – neviděli mě, aby mě obešli, a já se nestačila všem vyhýbat –, mi bylo špatně od žaludku.

Ale první známka, že je něco špatně, se objevila ještě předtím, než jsem se k hlavní chodbě přiblížila. V polovině cesty přes parkoviště jsem přistihla Katee Goodeovou, rádobu oblíbenou druhačku (třetí podesta, pokud jde o stoly v jídelně), jak se nenápadně rozhlédla, pak si stáhla z levé paže černou pásku a hodila ji na zem.

Látka, kterou nadzvedl čerstvý větřík, cupitala po parkovišti, až se nakonec zachytila o ostrý kamínek u mé nohy, takže jsem si mohla přečíst slova: *Alono Dareová, odpočívej v pokoji*.

„Hele!“ zahulákala jsem vztekla na Katee, ale ona samozřejmě nehnula brvou, protože mě neslyšela.

Založila jsem si ruce v podpaží. Fajn. Ať je jedinou černou ovčí bez smuteční pásky na rukávu. Tímhle tempem se ke stolu v „dře“ nikdy nedopracuje.

Ale když se Katee připojila ke svojí partičce stupidních druhaček, došlo mi, že černou pásku na rukávu už nemá ani jedna z nich. Hlouček pošahaných muzikantů (čtvrtá podesta, lepší než matematická paka, ale ne tak dobří jako šprti-přírodovědci, protože na ty se dá vždycky spolehnout, že vyhodí něco do vzduchu), hned za Kateeinou partičkou, byl taky bez pásky.

Trochu se mi rozbušilo srdce a na zádech mi vyrazil studený pot. Byla jsem sice mrtvá, ale pořád jsem toho spoustu „cítila“ a právě teď se mě zmocnila totální, absolutní panika.

Otočila jsem se kolem dokola, jen pro jistotu, a kamínky pod mýma nohama byly podivně tiché. Ale ne... ani jediný člověk v dohledu neměl na rukávu symbol smutku, který všichni tak hrdě předváděli. Jak je to možné?

Ignorovala jsem dávno získaný instinkt zachovat klid a tvářit se znuděně a rozběhla se ke dveřím školy a ke Kruhu.

Kolem stožáru před vchodem stály tři dřevěné lavičky, darované bývalými studenty, které tvořily tvar podkovy, a to bylo teritorium naší party. Celou tu dobu první podesta. Už několik let se tady

scházel hlouček prominentů a vždycky po maturitě předal své území další skupině mladých nadějí.

Lavice byly ohlazené od stovek dokonalých zadnic – třeba Bena Rogerse – a na stožáru se třepotal mlčenlivý svědek vášnivých líbaček před začátkem vyučování. Všechno tohle se navíc odehrávalo přímo před ředitelnu, protože my si to mohli dovolit. Byli jsme „ty hodné děti“. Kdyby tohle zkusil nějaký týpek, viděli byste, jak by létaly poznámky s tresty. Neříkám, že je to fér, ale takhle to funguje. Všichni to vědí.

Dorazila jsem do Kruhu trochu udýchaná (jo, já vím, mrtvá! Ale přesto...) a mnohem kratší dobu před zvoněním, než jsem chtěla. Prodrat se davu studentů, kteří mířili k budově, bylo mnohem složitější než dřív. Nikdy jsem si neuvědomila, jak moc spoléhám na to, že mě lidé poznají a uhnou mi z cesty. Škoda, že to skončilo.

Jako maturanti jsme si konečně zasloužili místa na lavičkách a moji kamarádi už zaujímali své obvyklé pozice. Ben Rogers ležel natažený na lavičce nejbliž k parkovišti a kolem něj postávala skupinka jeho potenciálních konkubín. Fakt, jediné, co jim chybělo, byly hrozný vína, kterými by ho krmily, a ty obrovské egyptské vějíře.

Ben na svém rukávu značkové bundy Abercrombie černou pásku neměl, na druhou stranu, neobtěžoval se s ní ani včera.

Kličkovala jsem mezi Benovými budoucími oběťmi, až jsem dorazila k Ashleigh s Jennifer, které se spolu s Leannou Whitakarovou, další maturující roztleskávačkou, choulily u stožáru a posílaly si esemesky o ubohém módním vkusu spodiny v džínách Target a neznačkových tričkách.

Ani ony neměly pásku na paži.

Potlačila jsem nutkání zvracet a rychle se rozhlédla, jestli někde neuvidím charakteristické lesklé černé vlasy, které patří mojí NNK (navzdory nejlepší kamarádce) a spolukapitánce roztleskávaček Misty Evansové.

Po nekonečně dlouhém okamžiku, během něhož by se mi zastavilo srdce, kdybych ještě nějaké měla, jsem ji objevila na lavičce, která stála nejdál ode mě, napůl schovaná za Leannou a ostatními.